

částí tohoto skutkového podkladu. Že by byli porotcové kladným zodpověděním 2. otázky dodatkové popřeli okolnosti, k nimž kladným zodpověděním 1. otázky dodatkové přisvědčili, nelze podle toho, co řečeno, důvodně tvrditi. Vyslovuje-li tedy za tohoto stavu věci obžalovaný ve svém vývodním spise proti zmatečné stížnosti názor, že odpovědi porotců na 2. otázku dodatkovou byla dána soudnímu dvoru porotnímu přesná směrnice, že trest musí býti vyměřen na základě trestní sazby těžkého žaláře od 1 roku do 5 let, a že by tu byl zjevný rozpor mezi odpověďmi porotců na ony otázky dodatkové, kdyby výrok porotců nebyl v tomto smyslu vykládán, dlužno tento názor označiti jako nesprávný. Přes kladnou odpověď porotců na 2. dodatkovou otázku měl tudíž trest býti vyměřen podle Šu 179 tr. zák. Vyměřil-li tedy porotní soudní dvůr přes to trest podle trestní sazby Šu 1 zák. ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n., vykročil tím z mezí zákonné trestní sazby, jež se zakládá na výrokom porotců zjištěném provedení zločinu nedokonané krádeže s obzvláštní odvážností a násilností, tudíž na přitěžující okolnosti v zákoně jmenovitě uvedené, takže jeho výrok o trestu je zmatečným. Bylo proto odůvodněné zmatečné stížnosti vyhověti, napadený rozsudek ve výroku o trestu zrušiti a trest znovu vyměřiti, a to toliko podle Šu 179 tr. zák. (§ 350 tr. ř.).

Čís. 2438.

Tisková novela (zákon ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.

Ustanovení Šu 493 tr. zák. bylo změněno §§y 7, 11, 26 zákona. Přechýny proti bezpečnosti cti, trestné podle §§ů 7, 11 zákona tuhým vězením, promlčují podle Šu 40 zákona o tisku ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863, v šesti měsících.

Zavedením trestního řízení proti vydavateli staví se promlčecí lhůta proti redaktorovi (§ 12 zákona).

Soudcovské úkony, kterými se promlčení přerušuje, jsou v druhé větě prvního odstavce Šu 531 (227) tr. zák. uvedeny toliko jako příklady zásady v předchozí větě vyslovené, že se promlčení přeruší tím, že byl vinník tuzemským trestním soudem vzat ve vyšetřování.

Promlčení trestných činů podle Šu 1 (1) zákona se přerušuje již obsílkou ku smírnému jednání ve smyslu Šu 8 (2) zákona.

(Rozh. ze dne 2. července 1926, Zm II 140/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečné stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 23. ledna 1926, jímž byl obžalovaný podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin urážky na cti podle §§ů 487, 491 tr. zák., článku V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863 a Šu 1 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n. zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu v Moravské Ostravě, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zjistiv též, že se obžalovaný v době tří měsíců po spáchání souzeného skutku dalšího trestného činu nedopustil, sprostil ho nalézací soud z obžaloby, ježto se přečiny proti bezpečnosti cti promlčují v době tříměsíční a tato promlčecí doba nebyla proti obžalovanému redaktorovi stavěna zavedením trestního řízení proti vydavateli, který byl ostatně k zodpovědnému výsledku obeslán teprve po uplynutí tříměsíční promlčecí lhůty. Právem napadá zmateční stížnost tyto právní názory důvodem zmatečnosti podle čís. 9 písm. b) §u 281 tr. ř. Nalézací soud přehlíží, že ustanovení §u 493 tr. zák., podle kterého se přečiny proti bezpečnosti cti trestají vězením od šesti měsíců do jednoho roku, došlo zákonem ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n. změny. V §§ech 7, 11 zákona jest nařizeno, že jest pachatele, který byl odsouzen pro přečin uvedený v §u 1 (přečin proti bezpečnosti cti), trestati podle sazby naň stanovené, avšak tuhým vězením, označil-li vědomě nesprávně jako původce osobu, která původcem zprávy nebyla, nebo bydliště původcovo, nebo nastoupil-li důkaz pravdy, ač znal okolnosti, které vylučovaly pravdivost zprávy, a podle §u 26 zákona ztrácí redaktor, jenž byl odsouzen k trestu podle §u 7 nebo 11, způsobilost, býti odpovědným redaktorem, na dobu dvou let. Onen způsob trestu na svobodě a tento vedlejší trest ztráty určitého oprávnění podmínily by podle §u 532 tr. zák. promlčecí lhůtu plného roku, takže pro tyto přečiny platí podle §u 40 zákona o tisku promlčecí lhůta šestiměsíční. Ovšem jen v případech, v nichž jest dána jedna z oněch přitěžujících okolností. Než k takovému předpokladu zvýšené trestní sazby poukazovala v projednávané věci obhajoba, v níž obžalovaný prohlásil, že vede důkaz pravdy, a současně označil průvodní prostředky k tomu sloužící. Nedbal-li nalézací soud tohoto poukazu na šestiměsíční promlčecí lhůtu a řídil-li se názorem v této své povšechnosti nesprávným, že promlčecí lhůta přečinů proti bezpečnosti cti činí 3 měsíce, jest rozsudek zmatečným podle čís. 9 písm. b) §u 281 tr. ř.

Zmatkem tím jest rozsudek stížen i v jiných směrech. Zavedením trestního řízení proti kterékoliv osobě zodpovědné staví se podle §u 12 zákona čís. 124/24 až do doby tam uvedené promlčecí lhůta proti ostatním zodpovědným osobám. Z kruhu těchto osob nevyjímá zákon nikoho a vyloučení zodpovědného redaktora z nich přičilo by se zákonu tím spíše, že jest mu redaktor vedle, po případě na místě původce vinníkem v první řadě odpovědným (srovnej zvláště § 1 odst. druhý a § 6) a že důvodové zprávy ústavně právních výborů N. S. zdůrazňují toliko, že ustanovení §u 12 má význam zvláště pro případ, když trestní řízení zahájeno bylo proti nepravému vinníku, z e j m é n a následkem nesprávného pojmenování původce. Proto se přičí správnému výkladu zákona názor nalézacího soudu, že promlčecí lhůta proti obžalovanému redaktorovi nebyla stavěna zavedením trestního řízení proti vydavateli. Arciť může žalobce žádati, by soud vyzval redaktora k pojmenování původce a i jinak jest ovšem účelem zákona čelití průtahům v řízení a zabezpečiti stíhání původce. Než přes to vše nelze se zákonem uvéstí v soulad požadavek nalézacího soudu, že obžalobce m u s í v první

řadě zakročiti proti radaktorovi. Naopak ponechává zákon obžalobci na vůli, by z osob za uveřejnění zprávy trestně zodpovědných stíhal podle své libosti, které chce, a po případě teprve později směr svých návrhů změnil anebo rozšířil. Správnému výkladu zákona vyhovuje tudíž jen stanovisko, že promlčecí lhůta proti obžalovanému byla stavěna soudcovským úkonem, kterým bylo zavedeno trestní řízení, t. j. — jelikož dlužno vykládati ustanovení §u 12 zákona čís. 124/24 v tomto směru ve spojení s ustanovením prvního odstavce §u 531 (227) tr. zák. — přerušeno promlčení proti vydavateli Josefu P-ovi. Prvním úkonem toho druhu nebylo teprv obeslání Josefa P-a ku zodpovědnému výslechu. Soudcovské úkony, kterými se promlčení přerušuje, jsou v druhé větě prvního odstavce §u 531 (227) tr. zák. uvedeny toliko jako příklady zásady v předchozí větě vyslovené, že se promlčení přeruší tím, že byl vinník tuzemským soudem trestním vzat ve vyšetřování, t. j., že bylo takovým soudem s vinníkem nakládáno jako s osobou, jíž jest se před soudem zodpovídati z určitého skutku jím spáchaného. Co jest částí takového postupu trestního soudu proti určitému jednotlivci, dlužno posuzovati podle procesuálních předpisů v té které době pro ten který druh trestných činů platných. Podstatnou částí soudního řízení pro trestné činy v §u 1 čís. 1 zákona čís. 124/24 uvedené jest však smírné jednání, k němuž podle §u 8 čís. 2 obviněného a ostatní osoby tam uvedené obesílá jmenovaný tam činitel soudu, u něhož bylo stíhání obviněného navrženo, v případech soukromé obžaloby z povinnosti úřední, v případech obžaloby veřejné na žádost obviněného. Již obsílkou ke smírnému jednání vystupuje soud proti vinníku jako vrchnost, jí náleží stíhání skutku vinníkem spáchaného, z příčiny návrhu oprávněného obžalobce za účelem, by zjednal porušenému zákonu trestnímu proti vinníku průchod, a to i když ustanovuje jednání o smír beze žádosti obviněného, ač jí v souzeném případě bylo třeba. I taková obsílka je tedy částí řízení trestním soudem proti určitému jednotlivci pro určitý, jím spáchaný skutek trestný zahájeného, rovněž jak jest částí tohoto řízení i připravované obsílkou jednání, jehož útraty tvoří, nezakončí-li se smírem, podle §u 8 čís. 3 část úrat trest. řízení. Proto není nesprávným názor, že vydavatel byl pro skutek, z něhož se nyní zodpovídá obžalovaný, ve vyšetřování vzat již obsílkou ku smírnému jednání, t. j. 4. července 1925, do něhož od spáchaní skutku neuplynulo ani tři, tím méně 6 měsíců, že tím bylo trestní řízení proti vydavateli zavedeno, a že v důsledku toho byla promlčecí lhůta proti obžalovanému stavěna od 4. července 1925 do 12. prosince 1925, ve který den bylo řízení proti vydavateli podle §u 90 tr. ř. zastaveno. Pro vyličený zmatek čís. 9 písm. b) §u 281 tr. ř. bylo rozsudek první stolice zrušiti, aniž třeba zabýváti se dalšími vývody, jimiž vytýká stížnost s hlediska čís. 5 §u 281 tr. ř. výroku první stolice o rozhodných skutečnostech neúplnost, která je však nutným výsledkem nesprávných právních názorů, kterými se nalézací soud řídil. Nehledě ani k událostem procesním, jež by zrušovací soud mohl seznati přímo ze spisů, nejsou ve zrušeném rozsudku a jeho důvodech zjištěny skutečnosti, které by při správném výkladu zákona měly býti podkladem nálezu. Proto bylo věc vrátiti krajskému soudu v Mor. Ostravě, by ji znovu projednal a rozhodl.